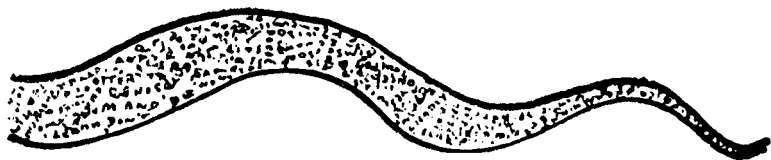

РЕКАТА ОТ ДУМИ

Имаше едно време една река от думи. Тя се вливаше в морето, което пък се състоеше от книжки с приказки.

Когато реката си течеше, думите и буквите се блъскаха една в друга и в скалите, също както водите на обикновените реки.

– Сетих се – възкликна веднъж реката. – Хайде да напишем приказка! Имаше едно време...

– Ура! – извикаха останалите думи. – Точно така започва всяка приказка. А какво следва после?

И реката от думи им разказа следната приказка.

Имаше едно време една река от думи. Тя се вливаше в морето, където думите отиваха в книжките с приказки. Не щеш ли една малка видричка преплува реката и думите се объркаха така, че вместо „Имаше едно време“ те изписаха „Едно имаше време“. Стана голяма каша.

– Ама че пакостлива видричка си ти! – ядосано рече реката от думи на видричката, която се казваше Чарли. – Развали ни цялата приказка!

– Ужасно съжалявам! – отвърна Чарли. – Може би ако преплувам отново реката, нещата ще се оправят.

И тя преплува обратно, а когато излезе на отсрещния бряг, прочете: „Време имаше едно“.

– Със сигурност това не е правилният ред – извика тя.

Реката обаче се развяглянува и скоро думите се подделяха както трябва: „Имаше едно време – прочете видричката, – една видричка на име Чарли“.

– Ха, че това съм аз! Мосто име е Чарли. Значи тази приказка е за мен!

Чарли така се въодушеви, така заподскача, че се подхлъзна и погна в реката и отново обърка думите. Ах, как се ядоса реката!

Видричката побърза да излезе и прочете: „Видричка едно Чарли време имаше!“ Сетне възкликна: – Но сега е по-лошо от преди!

– А ти какво очакваш? – рече реката. – Всеки път, когато измислим началото, ти падаш във водата и разбъркваш думите. Сега трябва да започнем отново. „Имаше едно време една видричка на име Чарли. Тя живееше край реката от думи...“ А какво стелва после?

Всички се замислиха и мислиха, и мислиха, но не можаха да измислят приказка за Чарли. Тогава тя се обади:

– Аз ще ви помогна.

Сетне излезе от водата, засили се и скочи на сред реката. После излезе на другия бряг и прочете думите. (Този път ги беше разбъркала правилно.)

„Имаше едно време една пакостлива видричка. Веднъж тя срещна едно котенце“.

– Май! – измяука котето. – Обичаш ли стадолетд?

– Не! – отвърна Чарли.

– Май! А мляко?

– Не!

– Мяу! А риба обичаш ли?

– Да, обичам! – зарадва се Чарли.

– Мяу! – рече котето. – Ако дойдеш вкъщи леля ще те почерпи с рибен чай, препечени филийки с масло и рибен пастет.

– Би било чудесно! – извика Чарли. – Ето че огладнях. Да тръгваме! Но първо ми кажете какво ще стане с приказката.

– Тя ще влезе в книжката „Небивалици“ – отвърна реката.

Чарли остана много доволна.

– Чудесно! А сега тръгвам! Довиждане!

– Довиждане! – извика реката.

Думите отново се разместиха и изписаха: „С много обич за Чарли“. После продължиха пътя си към морето от книжки с приказки, като се блъскаха и премятаха.

ГАРИТЕ СЕНТ ПАНКРЪС И КИНГС КРОС

Имаше едно време две железопътни гари, които живееха една до друга. Едната се казваше Сент Панкръс, а другата – Кингс Крос. Двете постоянно спореха коя е по-добра гара.

– Аз имам и дизелови, и парни локомотиви – казваше Сент Панкръс.

– Хм! Че и аз имам – отвърщаше ѝ Кингс Крос.

– Имам също и бюфет! – не отстъпваше Сент Панкръс.

– И аз имам!

– А работи ли в неделя?

– Разбира се, че работи и в неделя!

– Хм!

Следваха няколко минути тишина, после Кингс Крос се обаждаше:

– Да, ама аз имам десет перона, а ти само седем.

– Обаче съм два пъти по-висока от теб! – не се даваше Сент Панкръс. – А и твоят часовник изостава.

Тогаваша часовникът на Кингс Крос се ядосваше и започваше да цъка с всичка сила, за да навакса изоставането. Той цъкаше толкова бързо, че скоро изпревари с много часовника на Сент Панкръс, който на свой ред се забърза. После и двата часовника взеха да избързват все повече и повече, а влаковете също трябваше да бързат, за да не закъснеят. Часовниците бързаха ли бързаха, все по-бързо бяха принудени да се движат и влаковете. Накрая те дори вече нямаша време да изчакаят пътниците да слязат, а тръгнаха обратно веднага, щом влезеха в гарата.

Пътниците се сърдеха и размахваха чадъри през прозорците.

– Хей, спри! – викаха те, но локомотивите не ги чуваха.

– Не можем да спрем – обясняваха те, – защото ще закъснеем. Не виждате ли колко е часът!

А часовниците вече избързваха толкова много, че веднага щом се съмнеше, ставаше вечер. Слънцето беше крайно учудено.

– Сигурно се движа много бавно! – рече си то и залезе веднага след като беше изгряло, а после пак изгря. Хората в Лондон се видяха в чудо – едва бяха станали от сън и трябваше пак да си лягат, а после веднага пак да стават, без изобщо да са заспивали. Децата трябваше да бързат за училище и докато сметнат, че две по две прави четири – да тичат обратно към къщи.

Накрая кметът на Лондон каза на кралицата:

– Ваше Величество, това не може да продължава.

Мисля, че трябва да връчим официално орден на гара Юстън. Тогава другите две ще ѝ завидят и ще спрат да се карат.

– Чудесна идея! – рече кралицата и двамата с кмета излязоха от Бъкингамския дворец, съпроводени от конната гвардия. Пред тях вървеше министър-председателят, който носеше златен орден на червена кадифена възглавничка.

Щом наближиха Кингс Крос, двете гари спряха да се карат и изгледаха учудено процесията.

– И ти ли виждаш това, което виждам аз, Сент Панкръс? – попита Кингс Крос.

– Да, и аз го виждам – отвърна Сент Панкръс. – Носят орден за Юстън, само защото има четирнадесет перона. Не е честно. Та ти си по-добра гара от Юстън.

– Ти също, Сент Панкръс!

Сент Панкръс се изненада от този отговор и си помисли, че би било добре отново да се сприятели с Кингс Крос след всичките разправии. Затова каза:

– Хайде да бъдем приятелки!

– Добре! – съгласи се Кингс Крос.

Така двете спряха да се карат и отново станаха приятелки, часовниците им спряха да избързват, а влаковете – да търчат като луди. Всички бяха доволни.

– Наистина сте умен, господин кмете! – рече кралицата.

– Благодаря Ви, Ваше Величество! – отвърна кметът на Лондон.

КРИЕНИЦА

Едно време тъмното често играеше на криеница с луната.

Понякога то се скриваше зад къщите или комините и кротуваше, докато луната обикаляше наоколо да го търси. Друг път изприпкваше зад някое малко коте или кученце, което пресичаше улицата. Изобщо – умееше да се крие от луната.

Но когато слънцето изгрееше, нещата се променяха.

– Само почакай! – казваше луната. – Да видим къде ще се скриеш, когато слънцето огрее земята!

– Ами ще се крия зад децата, които отиват на училище – отговаряше тъмното, – и ще стана тяхна сянка.

– Много добре – продължаваше луната, – а когато децата влязат в училището, какво ще правиш тогава? Май ще трябва да идеш от другата страна на земята, иначе слънцето ще те намери навсякъде.

– Няма да стане! – отвръщаше тъмното. – Ще видиш!

Всъщност, когато слънцето изгря, по-голямата част от тъмното отиде точно от другата страна на земята и там стана нощ. Все пак няколко малки петънца останаха да си играят със слънцето.

Те се забавляваха чудесно. Някои от тях станаха човешки сенки, други – сенки на котенца и кученца, или пък на крави. Трети избраха да станат сенки на дребни птиченца и кръстосваха безспир поляната. Ала слънцето винаги ги улавяше, докато накрая остана само едно малко тъмно петънце.

– И теб ще хвана! – закани се слънцето. – Където и да се скриеш.

– Няма да можеш – отвърна тъмното. – Избрах си едно местенце, където никога няма да ме намериш. Сега затвори очи и брой до десет, докато аз се крия!

И слънцето се скри зад един облак и преброи до десет. След това се показа отново и се огледа.

– Предполагам, че тъмното се крие зад някого като сянка – рече слънцето, но въпреки че провери навсякъде, не можа да го намери.

Продължи да търси цял ден, а също и на следващия, но не откри и следа от тъмното, защото то наистина бе измислило чудно скривалище – в шкафа под стълбите.

– Тук е много приятно! – помислили си то. – Мисля да остана завинаги.

Така и направи. Затова в шкафа под стълбите винаги е тъмно.

